

naesega ühtlasse marrast üfs kord ihha jänud.
Kui õige aeg tulli, sai temma omma oessa.

Ühhes kõkis pöles tullukenne pist al ja kau-
nis suur kattel weega fentas. Pisi peäl ollid
aggat hea sülletäis puid kuivamas, mis palla-
waks jõnud ja põlema fargasid. Sedda näh-
jes, joossis pois tappa, verremehhele ütlema, et
puud kõkis põllewad. Verremees fargas kohhe
wälja ja hakkas pojiga taplema, et ta sedda
tuld selle fewa weega ei olle kohhe kustutanud,
mis katlas olli.

Kostis pois häddaga: „Kus tullukenne enne
oli, senna ei woinud ma tuld ennam jure
pana, sest wessi olli ka tulline ja lees jubba
hullo kombel. Keew wessi ei kustuta jo tuld,
waid sütab ennam põlema.

Ühhe piddo peäl küsiti Anglisemehhe käest,
nikspärrost meie oea rahwas nenda wähhe fos-
siwad? Kostis temma:

„Se tulleb sest, et keik nored naesterahwad
nenda on ehhitud, kui lillikessed välja peäl,
kes ei te tööd eggas fedra, ei ömble eggas nöla,

mis tännal on ja homme mahha nidetakse. Et
naad ful parreminne on ehhitud, kui Salomon
emma au sees.

Härg ütles lambale: „Minna ei karda mitte
sedda, et niitja minno farwo ärraleikab!“

„Ja minna,“ kostis lammas, „ei karda
mitte, et mind sahha ebf adra ette pannakse!“

Wahhest mönni irrihammas
Söimab teist: „Sa rummal lammas!“
Agga kui ei olleks lammast,
Kes siis kattaks irrihammast?
Wigi-lehti naerdajail
Polle jo siin mieie mail,
Keslega ta ihho kattaks,
Külm ta siiski tedda wöttaks:
Kallew selgas, suffad jalgas
Wammus ül ja kassuk' selgas;
Peäle se veel fööd ta lihha,
Täidat nenda omma kehha:
Mis sa fööd ja selga pannud,
Sedda teik on lammas annud!

Ühhes linnas, Prantsussemaal, surri otsato
riffas mees ja temma wenna poeg olli temma
ainus warrapärria ja mattaja.